

KOMISJA EUROPEJSKA

*Bruksela, dnia 4.11.2011 r.
K(2011)7581 wersja ostateczna*

Szanowny Panie Marszałku!

Chciałbym podziękować za przekazaną uzasadnioną opinię Sejmu na temat wniosku Komisji dotyczącego dyrektywy w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych [COM(2011)121 wersja ostateczna], w której wyrażają Państwo obawy co do zgodności wniosku z zasadami pomocniczości i proporcjonalności.

Odpowiadając na tę opinię, najpierw przedstawię pewne uwagi ogólne na temat kontekstu politycznego wniosku i jego zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, a następnie przejdę do bardziej szczegółowej odpowiedzi na konkretne kwestie zawarte w opinii.

Krajowe systemy opodatkowania osób prawnych funkcjonują w kontekście globalizacji i międzynarodowej konkurencji podatkowej, a przedsiębiorstwa w coraz większym stopniu szukają możliwości rynkowych poza granicami. Jednak istniejąca na jednolitym rynku UE olbrzymia różnorodność 27 krajowych systemów opodatkowania tworzy znaczne bariery podatkowe, które zniechęcają przedsiębiorstwa do działalności transgranicznej lub nawet uniemożliwiają ją. Te rozbieżności w krajowych przepisach podatkowych zmniejszają przejrzystość systemów podatkowych i tworzą przeszkody na rynku wewnętrznym, co powoduje znaczne zakłócenia, a przedsiębiorstwa ponoszą znaczne koszty związane z dostosowaniem się do obowiązujących przepisów.

Sytuacja jest szczególnie poważna w przypadku małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), które często nie mają środków na pokonanie niewydolności systemów, a tym samym są mocno zniechęcane do działalności transgranicznej. Bez podjęcia dalszych działań istnieje realne ryzyko, że sytuacja ta będzie się utrzymywać i powodować na jednolitym rynku zbędne koszty związane z dostosowaniem się do obowiązujących przepisów.

W tym kontekście wniosek w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych daje państwom członkowskim możliwość ukształtowania opodatkowania osób prawnych w sposób bardziej zrównoważony i przejrzysty, a równocześnie pozwoli przedsiębiorstwom na łatwiejszy dostęp do jednolitego rynku. Komisja jest przekonana, że tylko uzgodnione działania na szczeblu Unii Europejskiej mogą być odpowiedzią na wyzwania w zakresie opodatkowania

*Pan Grzegorz SCHETYNA
Marszałek Sejmu
ul. Wiejska 4/6
PL – 00-902 WARSZAWA*

osób prawnych na jednolitym rynku w sposób systematyczny, a tym samym zapewniający korzyści przedsiębiorstwom oraz krajowym finansom publicznym.

Komisja bardzo się starała zapewnić pełną zgodność wniosku z zasadami pomocniczości i proporcjonalności. Jej rozumowanie zawarte jest w uzasadnieniu i motywach dyrektywy [COM(2011) 121 wersja ostateczna], jak również w towarzyszącemu sprawozdaniu z oceny skutków (IAR) [SEC(2011) 315 wersja ostateczna].

Zdaniem Komisji cele, które ma osiągnąć proponowana dyrektywa, nie mogą zostać osiągnięte przez państwa członkowskie działające oddzielnie. Biorąc pod uwagę, że celem aktu prawnego jest zwalczanie podatkowych utrudnień w zakresie skutecznej przedsiębiorczości transgranicznej, wynikających głównie z rozdrobnienia wywołanego istnieniem 27 oddzielnych systemów podatkowych, dalsze nieskoordynowane działania państw członkowskich nie rozwiązałyby podstawowych problemów, lecz mogłyby je jedynie utrwalić lub nasilić.

We wniosku ustanowiono dla przedsiębiorstw możliwość wyboru jednolitego zbioru przepisów regulujących obliczanie, konsolidację i podział podstaw opodatkowania przedsiębiorstw powiązanych w całej Unii. Biorąc pod uwagę skalę i efekty proponowanych działań, ich cele, tj. minimalizacja zakłóceń wynikających z dotychczasowego współistnienia 27 krajowych systemów podatkowych i stworzenie korzystniejszych warunków dla inwestycji transgranicznych na jednolitym rynku, można lepiej osiągnąć na szczeblu Unii.

Przepisy określone we wniosku, takie jak ulga z tytułu transgranicznych strat czy też możliwość nieopodatkowanej wewnętrznej restrukturyzacji grupy i likwidacja złożonych formalności związanych z cenami transferowymi wewnątrz grupy, dotyczą kwestii, których nieodłącznym aspektem jest charakter transgraniczny i które mogą zostać rozwiązane wyłącznie poprzez wspólne regulacje. Inicjatywy krajowe raczej nie mogłyby skutecznie rozwiązać tych kwestii, a ponadto mogłyby powodować dalsze zakłócenie na rynku, w szczególności podwójne opodatkowanie lub brak opodatkowania. Wspólne przepisy są również warunkiem wstępnym utworzenia „punktu kompleksowej obsługi” dla przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw działających na terenie Unii.

Zgodnie ze sprawozdaniem z oceny skutków, wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych faktycznie powinna stworzyć korzystniejsze warunki dla inwestycji transgranicznych na rynku wewnętrznym. Szacuje się, że pozwoliłoby to na znaczne oszczędności okołopodatkowe związane z kosztami podjęcia działalności za granicą za pośrednictwem średniej wielkości spółki zależnej. Duże przedsiębiorstwo macierzyste zaoszczędziłoby ok. 62 % szacunkowych kosztów ponoszonych w obecnej sytuacji. Oszczędności sięgnęłyby 67 % w przypadku średniej wielkości spółki macierzystej. Ponadto przedsiębiorstwa prawdopodobnie czerpałyby znaczne korzyści z redukcji czasu i kosztów związanych z dostosowaniem się do obowiązujących przepisów. Obecne koszty zmniejszyłyby się o 7 %, co odpowiada prawie 0,7 mld EUR w skali całej UE. Możliwość zrównoważenia strat poza granicami kraju w ramach tej samej grupy doprowadziłaby do rocznych oszczędności w wysokości 1,3 mld EUR dla przedsiębiorstw w UE.

Chciałbym podkreślić, że wniosek jest proporcjonalny w stosunku do tego, co jest niezbędne, aby osiągnąć cele określone w traktatach.

Nie wpływa on na swobodę państw członkowskich w zakresie ustanawiania własnych stawek opodatkowania osób prawnych. Celem wniosku jest harmonizacja podstawy opodatkowania osób prawnych, stanowiąca warunek konieczny do eliminacji stwierdzonych przeszkód podatkowych i poprawy aspektów powodujących wypaczenie jednolitego rynku. Nie pociąga on za sobą harmonizacji stawek podatkowych.

Wniosek w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych został opracowany jako system fakultatywny. Nie zobowiązuje on przedsiębiorstw, które nie zamierzają prowadzić działalności transgranicznej, do wdrożenia wspólnych przepisów i ponoszenia związanych z tym kosztów. Oczywiście krajowe organy podatkowe będą musiały ponieść pewne jednorazowe koszty finansowe i administracyjne w celu przestawienia się na nowy system. Prawdą jest również, że administracje mogą zdecydować o utrzymaniu swoich krajowych przepisów opodatkowania osób prawnych obok wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, co spowodowałoby wzrost obecnych kosztów związanych z prowadzeniem ich systemów podatkowych. Jednak w obu przypadkach spodziewane jest, że w perspektywie średnioterminowej pozytywne skutki wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych będą większe niż dodatkowe koszty.

Wiadomo, że korzyści tych nie da się osiągnąć poprzez podejście oparte wyłącznie na koordynacji podatków. Mimo że Komisja konsekwentnie propaguje koordynację krajowych praktyk podatkowych, dotychczasowe doświadczenia pokazują, że wyniki takiego podejścia przychodzą powoli i są skromne. Ponadto koordynacja podatków zwykle dotyczy tylko szczególnych, określonych kwestii i nie jest wystarczająca do rozwiązania różnorodnych problemów napotykanym przez przedsiębiorstwa na jednolitym rynku.

Komisja jest w związku z tym przekonana, że proponowana dyrektywa w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych stanowi najbardziej proporcjonalną odpowiedź na wykryte poważne problemy i jest w pełni zgodna z zasadą pomocniczości.

Jeśli chodzi o inne konkretne kwestie podniesione w opinii, Sejm stoi na stanowisku, że prawodawstwo w dziedzinie podatków bezpośrednich nie wchodzi w zakres art. 115 TFUE.

Komisja zgadza się, że zasada przyznania jest fundamentem prawa Unii i stanowi podstawę podziału kompetencji od momentu utworzenia wspólnot w latach 50-tych. Obecny artykuł 115 TFUE faktycznie przejmuje brzmienie art. 94 TWE, a jego treść można znaleźć w traktatach od 1957 r. (pojawia się tam jako art. 100). Pragnę również podkreślić, że art. 115 TFUE oraz wcześniejsze artykuły o tej samej treści stanowiły dotychczas podstawy prawne dla wszystkich dyrektyw UE w dziedzinie podatków bezpośrednich. Dyrektywy dotyczące opodatkowania osób prawnych zawsze dotyczyły problemów o charakterze transgranicznym, wpływających na rynek

wewnętrzny. Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych nie jest pod tym względem wyjątkiem.

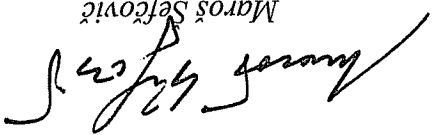
Komisja odnotowuje, że obecnie dziedzina podatków wchodzi w zakres kompetencji dzielonych. Artykuł 115 TFUE stanowi podstawę prawną dla środków w celu dziedzinie. To na tej podstawie Komisja przyjęła przedmiotowy wniosek, w celu ograniczenia przeszkód związanych z podatkami, z którymi muszą radzić sobie przedsiębiorstwa w sytuacjach objętych przedmiotowym wnioskiem.

Jeśli chodzi o powiązania między art. 114 i 115, warto sięgnąć do historii tych przepisów. Do momentu przyjęcia traktatu lizbońskiego te dwa przepisy (tj. art. 114 i 115 TFUE) występowały w odwrotnej kolejności. W tym kontekście art. 115 TFUE, wyrażający jedyną rolę w Radzie, określał standardowy przepis, podczas gdy art. 114 TFUE, pozwalający na przyjmowanie decyzji kwalifikowaną większością głosów, obejmował, bez uszczerbku dla art. 115 (dawnej art. 100, a później art. 94), przepadek „mające na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego”. Jak wspominałem, art. 115 TFUE to dawny art. 100 w traktacie rzymskim (1957 r.). Artykuł 114 TFUE został dodany jako art. 100a poprzez Jednolity Akt Europejski (1987 r.). Traktat lizboński uchylił z art. 114 standardowy przepis. W ten sposób odzwierciedlono fakt, że w wyniku przeglądu traktatu od roku 1957 r., coraz więcej obszarów polityki wchodzi w zakres decyzji podejmowanych w Radzie kwalifikowaną większością głosów. W tym kontekście traktat lizboński wprowadził zwykłą procedurę prowadzącą (tj. kwalifikowaną większością głosów w Radzie i prawo weta dla Parlamentu Europejskiego) jako standardową zasadę podejmowania decyzji. Artykuły 114 i 115 są w zamierzeniu sformułowane w sposób otwarty, tak aby obejmowały wszystkie obszary, w których może się okazać konieczne podjęcie działań w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego, z zastrzeżeniem zgodności z bardziej szczegółowymi podstawami prawnymi, np. art. 113 TFUE.

Ponadto art. 113 TFUE dotyczący podatków pośrednich był zawsze osobnym przepisem (występował jako art. 98 w traktacie rzymskim – 1957 r.). Jednak nie można uznać, że fakt wyrażonego odniesienia do podatków pośrednich oznacza, że podatki bezpośrednie nie wchodzą w zakres traktatów.

Dziękuję ponownie za przekazaną opinię Sejmowi i mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia będą dla Państwa pomocne. Z przyjemnością będę prowadził z Państwem dalszy dialog polityczny w przyszłości.

Z poważaniem

Maroš Šefčovič
Wiceprzewodniczący